

EGYETÉRTÉS

FENYŐ SÁNDOR
Főszerkesztő.

EÖTVÖS KÁROLY
szépirodalmi főmunkatárs.

KIADÓHIVATAL:
BUDAPEST, IV., VÁRMEGYE-UTCA 11.
Telefon száma 706.
HÍRDELTÉSEK ÉS NYILTÉRBE VALÓ
KÖZLEMÉNYEK FELVEZÉSA KIADÓHIVATAL
PÁRISBAN FŐSZERKESZTŐNK: John P. Jones
& Co. 31 bis, Faub. Montmartre.
LONDONBAN FŐSZERKESZTŐNK: Teaké Jézet
11, Bloomsbury Square.
FRANKFURTBAN: Nemzetközi Kiadó-
vezetőségünknek Dautz G. L. és Társa,
valamint összes fiókjai.
BÉCSBEN: Danneberg L. I., Kumpfgasse Nr. 7.
Delen M. utódtól, I. Wollzeile Nr. 8-8.
Hannoverben és Vöglar I., Wallisgasse 10.
Mosza Rudolf Selterstr. Nr. 2.
Oppek A., St. Michaelstr. Nr. 2.
Schulek Henrik, I. Wollzeile Nr. 14.
Zürichben: Orell, Füssli & Co.
és valamennyi hírdetési iroda.

SZERKESZTŐSÉG:
BUDAPEST, IV., VÁRMEGYE-UTCA 11.
Telefon száma 788.
KÉZIRATOKAT NEM KÜLDÜNK VISSZA.
CSAK BÉRMENTES LEVELEKET FOGADUNK EL.
ELŐFIZETÉSI DÍJ:
Vidékre postán v. helyben házhoz hordva.
Egy évre . . . 40 kor. Egy negyedévre 10 kor.
Egy fél évre . 20 kor. Egy hónapra 8 kor 60 fill.
Külföldre: 3 hónap Németországba 12 korona.
Franciaországba, Orosz-, Török-, Görög-, Spa-
nyolországokba, Svájc, Románia és Szerbia, és
valamint amaz országokba, melyek a postaszer-
ződésekhez tartoznak, negyedévre 16 korona.
Egy szám ára 12 fill.

Mai számunk főbb közleményei:
Veszérelk: Hunyadyak és Habsburgok.
Alldeutsch perfidia.
„Helyzet”-képek.
Országgyűlés.
Szárlék mindenféle.
Mozgó képek.
Székely véreink.
A második székés.
A villamos panama.
Tárca: Egy fehér kéz. Irtá: Erdős Renée.
Regény: A halál diadala. Irtá: Gabriele D'Annunzio.

Hunyadyak és Habsburgok.

(Sz.) Emlékezzünk régiekről! Emlékezzünk régiekről. A hajdani dicsőség, a hajdani nagyság, dicső és nagy alakjaikról. Azokhoz a nemzeti ünnepekhez, mik legutóbb lezajlottak, a minnek rendjén a nemzet kegyelettel és halálal adózott Wesselényi Miklósnak, Kossuth Lajosnak, most sorakozik a Mátyás-ünnep.

Kolozsváron, a hajdani kincses Kolozsváron vasárnap leplezik le Mátyás király szobrát. Magyarország minden tájáról odaserlegelnek az emberek. Rég elmúlt, rég elporladt nemzedék élő utódjai. Egy egészen más Magyarország népe, egy egészen más magyar nemzet!

Mátyásnak az igazságosnak, Mátyásnak a nagy magyar királynak, a dalás vitéznek; törököt, csehét, németet és mindenféle ellenséget leverő hősnak, a nagy fejedelmi bölcsnek, a nemzet akaratóból, a nemzet szabad királyválasztási jogából koronát nyert hollós Hunyadynak ércalakja előtt hódol meg a mai Magyarország.

Szép ünnep! Nagy ünnep! De nem lesz teljes, nem lesz tökéletes. Mert nem lesz ott a magyar király. Pedig ott kellene lennie. A legelső magyar királyunk nem volna szabad hiányoznia ott és akkor, a hol és a mikor a magyar nemzet igazán a nemzetes, tiszta magyar közérzéssel összefont királyhűség mellett demonstrál.

Csakugyan sirva vigad a magyar. Nincsen sem lehet tiszta, tökéletes az öröme. Főképp, ha nemzeti ünnepet tart. Most is keserűség vegyül a nemzet közhangulatába. A király megint távol tartja magát a nemzettől. Miért? Mátyás királyra a bécsi szellem se foghatja rá, hogy rebellis volt. Mátyás királyról Széll Kálmán se mondhatja, hogy a Habsburgok számára inkompatibilitási elvet állított fel. Nem volt szüksége erre az elvre.

Csak magyar volt. Igaz, hogy nem született királynak, királyi vérből, királyasszony ágyából. De külön, nagyobb, hatalmasabb, bölcsőbb volt, mint mindazok, kik utána királyi vérből születvén, születési jogon ültek magyar királyi trónra, s hordották fejükön Szent István koronáját, vállukon Szent István palástját.

Soha erősebb, soha gazdagabb, soha irigyletebb nem volt a magyar nemzet, mint volt az ő uralkodása alatt. És hatalmas, erős, nagy, gazdag volt az ország. Talán csak nem ez az oka annak, hogy a király nem megy Kolozsvárra ünnepelni Mátyás királyt? Csak követet küld maga helyett. Egy fiatal királyi herceget. Mert József főherceg is megbetegedett az ünnep előtt, s helyette fia meg, József Ágost királyi herceg. Ez elég fiatal ahhoz, hogy a dinasztia képviselője ne legyen valami különösen szembeszökő.

Talán, ha Bécsben állítanak föl Mátyás király szobrát, a király is megjelenik fényes udvari kíséretével. Hát bizony Mátyás királynak ahhoz is lenne jussa, hogy szobra a bécsi burg előtt ékeskedjék. Mert nyugtje Mátyás bús hadat Bécsnek búske vára. Hát épp itt lehet a bökkenő! Bécsnek dicső emlékei fűződnek Mátyás király hatalmához, nagyságához, hősiességéhez, bölcsességéhez. Most megboszulja magát a bécsi szellem Mátyás király emlékezetén.

Siralmatos állapot biz ez! A magyar nemzet folyton-folyvást tüntet a maga királyhűségével, a dinasztia meg folyton-folyvást tüntet a magyar nemzet közérzése ellen. Mindig talál valami okot arra, hogy éreztesse a nemzettel hidegségét, idegenségét. Milyen másképpen viselkedik ez a dinasztia odaát Ausztriában. Odaát akármiféle csibibri alkalommal ott az uralkodó, ott az egész udvar, ott a diplomáciai testület. Egy-egy templom, vagy műintézet fölavatásánál kivonul az egész fényes csoport a bécsi bürből, élén az uralkodó császárral, a kisereti fölhasználni az alkalmat arra, hogy osztrák császári minőségben szerepeljen; de mindig akadályozva van, ha magyar királyi szerepében kellene az ország és világ előtt fölépnie.

Mikor a magyar nemzet Kossuthot ünnepelte, a dinasztikus fölfogás még a magyar kormányt is kötélességül szabta azt, hogy elzárkózzék a

nemzeti gondolattól, s ne vegyüljön az ünneplő nemzet közé.

Mikor az új parlamentet megnyitották, a dinasztikus fölfogás praecedensekbe kapaszkodott, s okul vetette fel, hogy csak új ülésszak nyílik meg; ilyen alkalommal még sohasem vett részt a király, szóval: találtak kibúvót. Pedig az új parlament megnyitása korszakos esemény a magyar parlamenti élet történetében. Mi köze azonban ehhez a dinasztikának? A civilizistát ugy is megszavazza az új parlamentben a magyar nemzet képviselője.

Mátyás király szobrának leleplezése csak elég nagy alkalom lenne arra, hogy ne derogáljon a királynak. Hiszen Mátyás király is volt elég hatalmas, elég bölcs, elég igazságos is ahhoz, hogy minden koronát viselő uralkodó példányképpül tekintse, s mint ilyent ünnepelje is. Főképp minden olyan uralkodó, a kinek fejét Szent István koronája ékesíti. Igen ám, csak hogy ha a király megjelenik Kolozsváron, ez az esemény az egész világ előtt dokumentálna Magyarország államiságát. A külföldi figyelmé ráterelődne az eseményre, s messze földön élők a magyar nemzetnek és a magyar nemzet ama tradícióinak, melyek a nyugati hódítás hajdani dicsőséges politikájával fűződnek össze. Ettől pedig irtóznak Bécsben. Ott mindig azon dolgoznak, hogy Magyarország, mint állam ismeretlen maradjon a külföld előtt és csak Ausztria szerepeljen mindig. Ez is egy ok arra, hogy a dinasztia csak úgy felváltól nézi a kolozsvári Mátyás-ünnepet.

Azután meg Bécs alkalmasint a kolozsvári Mátyás-szoborra is irigykedik. Mert hatalmas, szép, igazán főséges művészi alkotás, mely dicsőségére válik mesterének, Fadrusz Jánosnak. Irigylük tőlük ezt a pompás szobrot, mely a magyar művészet haladását bizonyítja. A bécsi szellemet eféle szempontok is vezetik, ha rólunk van szó.

Bizony az események nagyon ráczafolnak azokra a historikusokra, kik Mátyás király nyugat felé gravitáló hódítási politikáját rosszalják. Az események arra vallanak, hogy nyugat felől fenyegetik a veszedelmes nemzetünket inkább, mint keletről. A törököt ki tudtuk verni, az nem bánt többé soha, de az osztrák veszedelem a nyakunkon ül. Mátyás király emlé-

kezete arra oktat, hogy akkor lesz a magyar újra hatalmas és boldog, ha újra elkövetkezik az idő, mikor újra nyögi magyarok hadát Bécsnek büszke vára.

Budapest, október 10.

Alldeutsch perfidia. Korn és Krámer urak kiutasítása miatt csak nem nyugszanak az alldeutschok. Nyilván a fejükbe kergette a vért a nagy nekibuzdulás, mert egy újabb perfididájuk után tisztára azt kell hinnünk, hogy megbomlott az agyuk. Azzal foglalkoznak most, hogy a kiutasított agitátorok miatt az összes Reichsrathban megint perpellálják az osztrák kormányt: hogyan tűrheti, hogy német nyelvű embereket a magyarok a közös területre kiutasítsanak, merészlejenek. Szóval: szóra így adja ezt híru egy bécsi újság. Sajnálkozni tudnánk ezen a meghibbanáson, ha nem volnánk róla meggyőződve, hogy ezek az emberek nagyon is jól ismerik Magyarországot és Ausztria közöjgi viszonyát, de elvakultságukban mégis képesek rá, hogy botránnyt csapjanak a mi nevünkkel, beléavatkozván abba, a mi szigorúan a mi belső ügyünk. Tudják ez ípsék, nagyon is jól tudják, mily tünelmes volt ez az ország, hogy az ő berelt agitátorai eddig is a testen túrte. De kapóra jött nekik ez a kiutasított két legény, hogy a „martírvér” szavával most ellenünk úszítsák a világot. Ausztriát sok dologban szemben látjuk velünk, mint kemény ellenfelünket, azt hiszik, ott mind szabadon tehetnek ellenünk. Pedig éppen egy osztrák orgánum oktatta ki őket a minap, hogy Nagyváradon az in-kább a lengyeleket nézve, azokkal bánjon előbb emberségesen, aztán merjen bírni a másokat. De meg akkor sem ismernek el jogságnak semmiféle beleszólást olyasmibe, a mi tisztára minánk tartozik s a miben egyébként nincs a világon túrelmesebb nép, mint a magyar. Nem elég, hogy köztünk, mellettünk feszkelődnek ezek az idegen elnök, még kívülről is váltig kellemetlenkednek nekünk a prókatoraik. Még hozzá ilyen szemtelen módon, mint ezek a felémás osztrák-alldeutschok, a kik egyébként éppen jól kereskednek. A Reichsrathban. Ott véletlenül éppen úgy vélekednek róluk, mint mi e legújabb perfid térvek hallatára.

„Helyzet”-képek.

(A holt ponton túl. — A kormánypart vacsorái. — A földérett króta-döntés.)
Félhivatások műnyelven ugyan azt a stádiumot nevezik holt pontnak, a hol a kormány valamivel bajba kerül, de mi most másképp értjük, mint a hogy jelen aktualitásában mást is jelent. A kormány lapjai ugyan ez alkalommal is az ugynevezett „helyzet” válságos voltát akarják jelezni vele, pedig — a mint ismételtén kifejtettük — ez a válság nyilvánvalóan csupán a történések szcenikai hatásának emelésére szolgál s a magyar, meg az osztrák kormány alkújában a holt pont nem is annyira azt a helyzetet jelenti, a hol a kölcsönös érvek megfenelenek, mint inkább

azt, a hol a taktika szélesöndje bekövetkezik. Mind a két kormányra szükség volt rá, hogy a megnyíló parlamentje kényszerhelyzetben lássa és mind a két kormány megpihent a holt ponton, nehogy a befejezett alkuról számot kelljen adnia.

A „köteles diszkrezió” jó takaró, a „folyamathban lévő tárgyalásokról nem lehet nyilatkozni” — mondia most már isten tudja mióta a miniszterelnök és a gazdasági ki egyezés, az ország nagy életérdekeit magába foglaló megegyezés továbbra is titokban marad. De valami látszatát csak kell annak, hogy ez a diszkrezió — legalább a kormány híte szerint — jogos, valaminek kell következnie a holt pont után s mint-hogy a szintvállásnak idejét elérkezettnek még nem látják, hát következnie a — „tárgyalások folytatása”.

A kormány intencióiról gyakran informált forrásból jelentik ma, hogy a két kormány a jövő hét elején, Kedden újra fölveszi a „tárgyalások fonalát”. A ki egyezés ügye tehát — szól a hír — átjutott azon a bizonyos holt ponton. Minthogy legutóbb itt Budapest konferencián, most a barátság kedvéért folyik tovább és Széll Kálmán — e jelentés szerint — létfón utazik oda. Hozzáteszik még ehhez a tudósításhoz, hogy: „a magyar kormányhoz közelálló oldalról a tárgyalások mostani megfeneleése alkalmasít azt hangoztatják, hogy a kiegyezés tárgyalások további alakulása az osztrák kormánytól függ, amennyiben a magyar kormányt több mondanivalója nincs; és ha most mégis megindulnak a további tárgyalások, az kell feltételeznünk, hogy erre az inicitiativa az osztrák kormánytól indult ki, ami azt jelenti, hogy az egymással mereven szembenálló két álláspont közül az osztrák kormányé az, a mely engedett a maga merevségéből.”
Folyik tehát tovább a játék az előrejelzett végig: a provizoriumig.

Közben pedig ismét élénken dühöng a Lloyd-klubban a pártgyűlés. Tudjuk, hogy az ott együtlevő urak milyen roppant mud szeretik egymást s mily baráti együtérzésben közlekednek a miniszterelnököt. Csak egy kis esekélyesség merült fel közöttük megint, a mit sürgösen rendbe kellett hozni, nehogy e baráti szeretet rései nyitva maradjanak a figyelő nyilvánosság előtt.

Kiderült ugyanis, hogy a kormánypart urak a haza sorsáért való nagy munkálkodásuk után a rendes barátkozó keddeknek, avagy szerdákban nem együtt vacsoráznak. Sőt kiderült, hogy két helyen vacsoráznak. És kisitítotték valahogy, hogy mindgyik vacsorázó-helyen — esdülatozó véletlen — éppen a rokonelvűek kerültek együvé.

A kormány egyik legbizalmasabb újságja ma nagy mértékben szükségét látta, hogy az újra összeköztetésért tegyen valamit és áradó örömmel konstatalta, hogy azért ez a két különvált vacsorázó-társaság nem jelent a pártban két külön tábor, oh dehog, sőt együtt vannak ok lélekben és együtt rajognak a kormány élnökért.

Igen. Csak hogy annyira szeretik, hogy az egyik erre huzza, a másik amarra!

Az Egyetértés tárcaja.

Egy fehér kéz.

— Az Egyetértés eredeti tárcaja. — Irtá: Erdős Renée.

A költő egyszer egy fehér kezét látott nyulni egy kocsiból.

A kéz egy finom, fehér batizt-ruha redőt szedte össze és helyezte el óvatosan a kocsiban, hogy por-sár be ne lepje.

Mert kora délután volt s a reggeli öntözés már régen fölpárolgott a nap forró sugarában.

A kocsis a liget felé tartott és eltűnt örökre, mindörökre a költő szemiei elől.

A költő megállt a gyalogjáró szélén és nem tudta, mi tévő legyen. Valami boldog indulat hirtelen megkapta; szeretett volna a kocsis után rohanni, líhegve, lekendezve mint egy hűséges kutya, — csak hogy meg egyszer láthassa azt a kezét, a melyhez hasonlóan sem képen, sem szobron, sem élő emberi testen soha nem látott.

Micsoda kéz volt ez! A színe, a vonalai csupa nemes előkelőség. Az ujjak karcsúk, simák, fenyesek, a pirosban futó körmök szinte csillogni látszottak. S e mellett ne-hogy hidegnek, tulerélyesnek lássák, a természet gondoskodott arról is, hogy ne legyen hűvös az azoknak a bizonyos lágy, kis gödröcskének, a honnan csupa melegség árad ki, és ömlik el az ujjakon végig.

A költő állt és bámult.

Azon tűnődött, vajjon kié lehet a kéz? Csak nagyon előkelő asszony keze lehet. Nem is színeződne, nem is kokotté. Ezek bizonyára nem engednék át a napnak egy percze sem az ápoló kezüket.

Csak nem lett volna fölhatva a kocsis ernyője, hogy láthatott volna az arzából is valamit! Így azt sem tudta, ült-e még valaki a kocsiban, vagy nem?

Csak a kezét látta. A fehér batiztötme-

get, a mint nagy gyöngöden beemelte a kocsiba. Az alszóknya csipkés fodra is elővillant az alkalommal s egy pár világos cipőnek a hegye. Mindez azonban keveset mond. Az alszóknya nem díszes. A cipő korrek, magassarkú kis alkotmány, gombos vagy fűzős, vagy kivágott — nem lehetett tudni.

A költő fejbuháját a kerek szalmakalapon keresztül ugyancsak égette a nap. Eszre sem vette.

Ment tovább gondolatokba merülve, lassu léptekkel és azt gondolta magában ő is, amit a cipőcskét kereső mesebeli királyfi óta számtalan modern novella hőse gondolt. — Meg kell találnom. Ha addig élek is. Meg kell találnom! . . .

A költő Ostendébe akart menni, miután a pénzügyi viszonyai rendeződtek egy tekintélyes előleg kiereszkölése által, amibe a lapja nyögött.

Most lemondott arról a tervéről. Elhatározta, hogy nem mozdul, itthon marad, valámig meg nem találja azt a tüneményes kezét. Most már vele volt szünet nélkül. Láta. Ha az iróasztalhoz ült: a kéz ott villogott előtte a himzett báronny mappán, a mit egy ismeretlen nő, a verseinek nagy rajongója titokban csempesztett be hozzá. Északra róla áldomdot. Furesa állom voltak ezek. A kéz, egy bübüjos asszony keze, a maga meleg mozgékonyágával, vibráltatta a vért. Odasimult az arzához, belesüppedt a szőke hajába, néha lecsuszott a tarkóján és átfogta nyakszirtjét. Ezt már nem bírta ki. Megremegett és fölébredt. Érezte, hogy az ajka kiszikkadt, a homloka verejtékes s hogy az állapotok egyáltalán nem valami kellemesek. . . .

Reggel hideg fürdőt vett. A szolgálója megdöngönyöztette magát, mert úgy érezte hogy beteg. Aztán sorra járta mind azokat a helyeket, a hol nyáron át batiztruhás, fehérkezzű kisasszonyok megjelenhettek.

— Vagy talán nem is leány? Persze, hogy nem leány. Ez egy tudós kéz. Tapasztalt és fölyenes. Asszony kéz.

Kétségbe volt esve, mert már egy hónapja kereste és nem találta meg. Egy idő óta a ezirkuszba járt. Hátha ott rejtozik valahol. Hiába. A nyári mulatókelyek pezsgős kisasszonyaival mind megismerkedett. Ettől aztán megundorodott és sietett a jobb társaságba. Meglátogatta az asszony ismerőseit és mindegyikkel levettette a kezét, hogy lássa a kezüket. Semmi! A kis kövér nagy szikár női ujjak a gyűrűktől csillogó kezek, mind messzebb vitték az igazított, az egyvetlenlőt, a kéztől, a mit nem tudott elfelejteni.

Ezek folytán kezdett buskomorjenni. Magában járt, szomorú volt, megápdált, lesoványodott. A baráti kedvtér róla híresztelt, hogy neurasztheniás, nem jól fogja végezni. Egyik nagybátyja az örültek hazában halt meg.

Nemsokára maga is kezdett félni ettől a dologtól. Hátha csakugyan valamely psichopatiá jelentősége van ennek az állapotnak. Csak nem lehet, hogy egészséges ember, józan idegekkel belebetegedjék a sóvárgásba egy idegen kez után, a mit egyszer, egy pillanatra látott!

Elment egy orvosnánához és elpanaszolta a baját. A professor finom, érző ember, nagyot mosolygott a dolgon. De azért látszólag, merő udvariasságból kikérdezte egyből-másról, a mit a költő kissé furesának talált, majdnem megnehezelt s a végén kipirulva mondta.

— Azt hiszem tanár ur, mindez nem tartozik a dologhoz.

— De igen, igen — vetette ellen a tudós. Tisztán lélektani okokkal kell számolnunk. Tehát nem szerelmes.

— Nem, azaz hogy voltam. Csak futólagos dolog volt az egész. Hónapokkal ezelőtt. Valahogy beleszüldtem. De csak hangulat volt s egy csókroham után elmúlt.

beleestünk mindakettlen. Persze nem akartam, hogy annyira maradjon a dolog. Erre ő egyszerűen kibodott.

S ezzel véget.

A tanár nevetett.

— Nem gondolja, hogy talán mégis szerelmes ön bele?

— Oh nem, semmiesetre. Hígyje el, rá sem gondoltam. Egy újvi estén egyedül voltunk. Egy kis virágillat, egy kis zene, egy kis hágyadtság — s jött egy esőkaradat. Egyikünkben sem esett nagyobb kár.

— Kár — mondta a tanár. — Ez esetben ön most nem futkosna egy idegen kez után, hanem eszokolgatná azt, amit a kezében tartott, ami a magáé. Tudja mit? Keresse fel! Most már a költő nevetett.

Furesa professor. Ez szerelemmel gyógyítja a betegét.

De azért mégis szöget ütött a fejébe az orvosi tanács.

Két napig hessegette el magától. A harmadik napon pedig szépen elindult bizonyos utca felé, a melybe félév óta a lábát se tette.

Bement egy kapun, beért egy lépcsőházba, a hol a bőség istenasszonyának vasból öntött szobra állt, kezében a lefelé fordított szaruval, a miből gyümölcs és kenyér kandikált ki.

Felkocogott a második emeletre, becsöngetett egy ajtón, miközben konstatalta, hogy egy cseppet sem izgatott, mely körülmény-nél fogva, aligha lesz sikere az orvosi javaslatnak.

Mialatt a cseléd ajtót nyitott, még mindég erősen érezte; hogy az ismeretlen kézzert a vért tudná ontani s hogy jelen esetben a legnagyobb hazugságba kényszeríti bele magát.

— Aztért sem fogok udvarolni. Majd meglátjuk, mennyit ér az orvosi tudomány. A leány egyedül volt otthon. Leültette, csevegtek. Egészen elfogulatlanul, mint két idegen. Mintha soha a vérük fel nem sustorgott volna egymás közelében; mintha soha nem tapadtak volna egymás ajkán, az ifjuság lázas móbó jogánál fogva.

— Maga persze — csevegett a leány — arról sem tud, hogy mennyiszonyó vagyok. Pedig már három hónapja. De hogy maga felénk sem jött. En láttam egyszer, délután, a ligetbe mentünk a mamával. Maga észre sem vett. En szerettem volna megszólítani, de nem lehetett. Siettkin. Nézze a jegygyűrűmet.

Kaczér kérdéssel nyujtotta ki kezét a költő felé, hogy megmutassa a becses szimbolumot.

Az pedig, mint az örült ugrott fel helyéről és kimeredt szemmel bámult a gyönyörű, fehér, merő vonalú női kézre.

— A kéz! Az én kezem! — kiáltotta aztán és nem törődve móddal és körülményekkel, térdre borult és kezdte csókolni göröcsös erőszakkal, mintha az lett volna a célja, hogy összemorzsolja, nyomorékká tegye.

— Isteneim, mi ez? gondolta a leány, aki a helyzetet igen furesának találta és mindenáron ki akarta szabadítani a kezét.

Nem lehetett. Csak nagysokára. De akkor már könnyes lett a szeme és keserű panaszos szavak ropogtak el az ajkáról.

— Olyan sokáig vártam! Mindég azt hittem, majd csak eljön egyszer. Lássá, lássa. A másik fölemelkedett. Megigazgatta a haját, a nyakkendőjét, miközben nagyon butának érezte magát.

— Férhez fog menni?

— Igen, — mondotta csöndesen a leány. — Akkor hát.

Es nem tudott mit mondani. Bücszított. Ment.

— Férhez fog menni — mondta az első emeleten és majdnem sirva fakadt,

— Férhez fog menni — mondta len a lépcsőházban és gyüldökölő pillantást vetett a bőség istenasszonyára.

— Férhez fog menni — gondolta otthon és amit a tűkör előtt állt és végig simított a szőke haján: titkon, gonoszul és bizva — nagyon gyöngén — felmosolygott

oka és Ugocsa környéki városok munkásainak...

grád, Szeben, Győr, és Szabolcs vármegyék...

gyek, továbbá a munkások feliratai...

nek három képviselőt, akik a munkások...

iratát a harmincöt éves korára...

feliratát az országgyűlés...

nek feliratát az országgyűlés...

ben Belicska és a Gólyasziget...

Nem tartja meg a munkások...

ref. templomok szentelvénye...

Egyházi zenekongresszus. Az országos magyar Czeccilia-egyesület...

A jótévedők emléke. A budapesti református egyház a ref. főgimnázium...

Budapest, október 10.

Egy kis maliceia. Egy levelet kaptunk ma, a mely eppenséggel nem...

Reméljük, hogy el is várjuk a biztosító intézetek...

Bármegye küldötte. Ma délelőtt hetven tagú küldöttség jött az új képviselőházba...

Kolozsvár ünnepe. — I. Mátyás-szobor leleplezése. — Vasárnap délelőtt leleplezik le Kolozsváron...

Ma reggel itt egyetlen munkás sem jelentkezett munkára. A sztrájkterület egészen nyugodt.

szára, a legnagyobb sajnálatára az ünnepélyeken nem vehet részt.

A főherceg vonata holnap déli egy órakor érkezik be a nyugati pályaudvarra...

A délutáni vonattal érkezett meg Hegedűs Sándor, a szoborbizottság elnöke...

A délután 5 óra 42 perckor érkezett különvonattal a kormánykatonaság...

Sztrájk mindenfelé.

A sztrájk-mozgalom napról-napra terjed. Nagy arányokat ölt mindenhonnan...

Eddig ugyan sehoh sem volt még nagyobb rendezés, csak az feltűnő, hogy a sztrájkolók sok bányában rombolni akarnak.

Ma délelőtt a sztrájkolók körülfutották a város gyászfátyolát...

Ma reggel itt egyetlen munkás sem jelentkezett munkára. A sztrájkterület egészen nyugodt.

Ma reggel itt egyetlen munkás sem jelentkezett munkára. A sztrájkterület egészen nyugodt.

Grenoble, okt. 10. A lamuroi szénmedencében nyugalom van. A munkások tegnap este gyűlést tartottak...

Commenytrben megkezdődött a sztrájk. A dezeti munkások csatlakozni fognak a sztrájkhoz.

A francia bányatulajdonosok központi bizottsága a bányamunkás bizottság tükarának...

A délután 5 óra 42 perckor érkezett különvonattal a kormánykatonaság...

Amerikában.

New-York, okt. 10. A sztrájkterületen ma este változatlan volt a helyzet. Detroitban a polgármester gyűlést hívott...

Larodó (Texas), okt. 10.

Dodd, a mexikói nemzeti vasút elnöke közli, hogy a mexikói kormány átvette a vonal egész üzemét...

New-York, okt. 10.

Több szentőrnak az antracit-bányatulajdonosok nagy egyesületének elnökeivel...

Wilcox, a Hudson- és Delaware vasút elnöke Roosevelt elnököt levelet intézett...

Genf, okt. 10.

A ma éjjeli tüntetések miatt, a melyeknél több ember, köztük néhány katona megsebesült...

MOZGÓ KÉPEK.

Vendég az égen.

Láthatárunk örökké változatlan, tündöklő tümenyében között megjelent egy vendég...

Két teljes évizedtől kezdve, hogy szabad szemmel látható üstökös jelent meg az égen...

Azóta kilenc üstökös is járt vendégségben fölöttünk a világűrben...

Ezt az üstökös Elsző Perinne tanár látta szeptember 1-én Kaliforniában...

Amerikában.

New-York, okt. 10. A sztrájkterületen ma este változatlan volt a helyzet. Detroitban a polgármester gyűlést hívott...

Valahányszor az égnek e bújdosó vendége megjelenik, a népképelet mindig megmozdul...

Hisz mindenki tudja, hogy régi irások is mindig a nagy világesemények bekövetkezését...

Dobogó szivvel hallgattam a jóslatokat és feltem a fenyő tűneményről. Eltűnt hamarosan az égről...

Nőtlenégi adó.

Az újságok »külföldi« című rovatában, a hol érdekes apróságok szontunk olvasni...

Az első híre is ez volt, hogy furcsa és már csak az első híre is ez volt, hogy furcsa és már csak az első híre is ez volt...

Az első híre is ez volt, hogy furcsa és már csak az első híre is ez volt, hogy furcsa és már csak az első híre is ez volt...

Az első híre is ez volt, hogy furcsa és már csak az első híre is ez volt, hogy furcsa és már csak az első híre is ez volt...

Az első híre is ez volt, hogy furcsa és már csak az első híre is ez volt, hogy furcsa és már csak az első híre is ez volt...

Az első híre is ez volt, hogy furcsa és már csak az első híre is ez volt, hogy furcsa és már csak az első híre is ez volt...

dolnak majd ki ezek után a honmentő újjítók. Nem tarthatunk-e a nőtlenségi adó behozatala után...

Nem tarthatunk-e a nőtlenségi adó behozatala után a gyermektelen házaspárok adójától...

Nem tarthatunk-e a nőtlenségi adó behozatala után a gyermektelen házaspárok adójától...

Nem tarthatunk-e a nőtlenségi adó behozatala után a gyermektelen házaspárok adójától...

UJDONSÁGOK.

Székeley véreink.

Brailában a bevándorolt munka nélküli székeley családok száma annyira elszaporodott...

Mi székeley véreink merre vagyunk? Elszéledtek a világba a legényfiatok...

Néha kapunk csak hírt rólatok a távolból. Bár ne kapnánk. Tele van az érrel és könnnyel...

Még a kivándorlásban is magyarok maradnak. Nem mennek Amerikába, a mely ugyan szebb jövőt ígér nekik...

Még a kivándorlásban is magyarok maradnak. Nem mennek Amerikába, a mely ugyan szebb jövőt ígér nekik...

Még a kivándorlásban is magyarok maradnak. Nem mennek Amerikába, a mely ugyan szebb jövőt ígér nekik...

Még a kivándorlásban is magyarok maradnak. Nem mennek Amerikába, a mely ugyan szebb jövőt ígér nekik...

Még a kivándorlásban is magyarok maradnak. Nem mennek Amerikába, a mely ugyan szebb jövőt ígér nekik...

Még a kivándorlásban is magyarok maradnak. Nem mennek Amerikába, a mely ugyan szebb jövőt ígér nekik...

Még a kivándorlásban is magyarok maradnak. Nem mennek Amerikába, a mely ugyan szebb jövőt ígér nekik...

